Κυβέρνηση Τσίπρα, το ναδίρ της ελληνικής κοινωνίας

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι τόσο σίγουρη για τον εαυτό της, και την αγάπη που της δείχνει η ελληνική κοινωνία, ώστε ενόψει της επίσκεψης Τσίπρα στην Θεσσαλονίκη να έχει γεμίσει –πλην των ένστολων– και εκατοντάδες της… αντιτρομοκρατικής με πολιτικά, σε αριθμό-ρεκόρ για την πρόσφατη ιστορία των πρωθυπουργικών επισκέψεων.

Το γαϊτανάκι της παρακμής

Κι αυτό γιατί γνωρίζουν πολύ καλά, ότι ο λόγος για τον οποίον παραμένουν ακόμα στην εξουσία, δεν είναι η ανοχή του κόσμου, αλλά η αποτυχία της αντιπολίτευσης να παράγει αξιόμαχο λόγο. Και το κυριότερο, το γεγονός ότι η κυβέρνηση Τσίπρα έχει κατορθώσει να ακυρώσει κάθε ελπίδα που έτρεφε ο ελληνικός λαός να βρει πολιτική απάντηση στα υπαρξιακά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει. Η κοινωνία βιώνει μια άνευ προηγουμένου αποσύνθεση, ενώ τα αντιστασιακά της αντανακλαστικά βρίσκονται σε κώμα.

Γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο, τα νέα, αφεντικά της χώρας, ξένοι επικυρίαρχοι και οι εγχώριοι νεομαφιόζοι ολιγάρχες εκθειάζουν ανοιχτά αυτήν την κυβέρνηση, και την υποστηρίζουν. Γιατί ανοίγει ο δρόμος για την νέα μεγάλη λεηλασία και τη διαιώνιση της φτωχοποίησης που έχει ήδη μεταβάλει την φυσιογνωμία της ελληνικής κοινωνίας, καθιστώντας την κοινωνία μαζικών αποκλεισμών και μεγάλων κοινωνικών αντιθέσεων. Έτσι, η κυβέρνηση έχει μεταβληθεί στον άριστο οικοδεσπότη όσων «επενδύουν» στην λεηλασία του δημόσιου και ιδιωτικού πλούτου, μεταβάλλοντας τους υποψήφιους άρπαγες, όπως αυτούς που συνόδεψαν τον Γάλλο πρόεδρο στην επίσκεψή του, σε

περίπου εθνικούς ευεργέτες. Τι κι αν ανάμεσα τους φιγουράρουν εταιρείες που βαρύνονται με βαριά οικονομικά εγκλήματα, με πιο γνωστή την αμαρτωλή «Σουέζ» που έχει βάλει στο μάτι το νερό της Θεσσαλονίκης; Τα κοράκια μαζεύονται πάντα πάνω από το πτώμα.

Η μεταπολίτευση ακόμα να τελειώσει, αντίθετα, μέσα στον επιθανάτιο ρόγχο της επιτείνει ένα διαρκές αδιέξοδο και επιταχύνει την καθοδική πορεία της χώρας:

Η κυβερνώσα **αριστερά**, έχει μεταβληθεί ανοιχτά στο κατ' εξοχήν κόμμα της εξάρτησης και της λεηλασίας, στοχεύοντας πλέον στην τελική υποταγή του ελληνικού λαού, καθώς εκτός από τα οικονομικά συμβόλαια που εκτελεί, έχει βάλει στο στόχαστρο την ίδια την εθνική υπόσταση πολεμώντας την ελληνική παιδεία τον πολιτισμό, την εθνική μας ταυτότητα.

Η αντιπολιτευόμενη **δεξιά** αδυνατεί να εκφράσει την λαϊκή αγανάκτηση, γιατί παραμένει οπαδός της παγκοσμιοποίησης, και του οικονομικού της ολοκληρωτισμού, ενώ ταυτόχρονα παραμένει φθαρμένη ως εκπρόσωπος του παλαιού δικομματισμού.

Η «κεντροαριστερά» βολοδέρνει μέσα στις εσωστρεφείς της διαδικασίες, μεταξύ εθνομηδενισμού και ελιτισμού, πληρώνοντας ότι οργάνωσε τις τελευταίες δεκαετίες στην παρακμή και την αποσύνθεση της χώρας.

Οι υπόλοιπες οργανωμένες δυνάμεις, που φιγουράριζαν στην μεταπολίτευση ως «κινηματικές», το ΚΚΕ, η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, οι αντιεξουσιαστές παραμένουν δέσμιοι της παλαιάς, και σήμερα ανυπόστατης, διαίρεσης αριστεράς-δεξιάς κάνουν αντιπολίτευση για τις εντυπώσεις, γιατί στο πίσω μέρος του μυαλού τους προτιμούν τον Τσίπρα από τον «Κούλη».

Και γι' αυτό η ναζιστική δεξιά κερδίζει ολοένα και περισσότερους ακροατές, ιδίως μεταξύ των λαϊκότερων και πιο απελπισμένων ανθρώπων.

Το αδιέξοδο δεν είναι μόνον πολιτικό, είναι βαθύτερο καθώς σήμερα λείπει το όραμα, και η προοπτική για μια αξιοπρεπή προσωπική και συλλογική ζωή μέσα στον 21ο αιώνα – και γι' αυτό τα αντιστασιακά μας αντανακλαστικά έπαθαν καθίζηση με την εμφάνιση του πρώτου καπάτσου απατεώνα.

Υπάρχει έξοδος;

Υπάρχει άραγε διέξοδος από αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα; Αν η ελληνική κοινωνία δεν βρει ξανά νόημα ύπαρξης για να αντιτάξει στην ίδια την παρακμή της, η απάντηση θα είναι κατηγορηματικά αρνητική.

Και νόημα ύπαρξης για μια κοινωνία, σημαίνει να ανασυνθέσει δημιουργικά όλη την προηγούμενη ιστορική της εμπειρία, προκειμένου να βρει μια προοπτική για το μέλλον.

Σημαίνει να δούμε με αντιστασιακό τρόπο την ίδια την ταυτότητά μας, και την ζωή μας μέσα σε αυτόν τον τόπο, όπως κάνουν δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι,έστω έμμεσα, επιστρέφοντας στον ελληνικό λαϊκό πολιτισμό, επιστρέφοντας στη φύση, εγκαταλείποντας τους τόπους και τους τρόπους της φθοράς.

Και ο ελληνικός πολιτισμός διαθέτει μια μεγάλη παράδοση Λόγου, ελευθερίας, δικαιοσύνης και πνευματικότητας που επιτρέπει στην κοινωνία να διατηρήσει το μέτρο, να ισορροπήσει την οικονομία και την τεχνική για να μην υποδουλώνει τον άνθρωπο. Μπορεί έτσι να απαντήσει ταυτόχρονα στην μηδενιστική δικτατορία της παγκοσμιοποίησης, της τεχνικής και της κατανάλωσης, και στον θρησκευτικό ολοκληρωτισμό –τις δυο μεγάλες δυνάμεις που συγκρούονται

μέσα στο χάος και την αστάθεια του 21ου αιώνα.

Αυτόν τον ελληνισμό καλούμαστε να ανακαλύψουμε ξανά, εδώ που φτάσαμε, γιατί ο μηδενισμός της εποχής, μας έχει κάνει να τον λησμονήσουμε – και αυτό το στοίχημα αντιπροσωπεύει μια μεγάλη πολιτιστική και υπαρξιακή επανάσταση που παρά την γενική οικονομική δυσπραγία θα είναι σε θέση να μας βγάλει από το κώμα, ώστε να ανασυστήσουμε μακριά από τις αυταπάτες και τα μεγάλα ψεύδη του προηγούμενου αιώνα τα συλλογικά μας οράματα και τις αντιστάσεις μας.

Γι' αυτό και θα πρέπει ταυτόχρονα να αγωνιζόμαστε μαζί με εκείνους που στρέφονται ενάντια στην κατακτητική ορμή του νεο-οθωμανισμού, ώστε να μην εξελιχθεί η κρίση σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή στην Κύπρο, στην Θράκη ή το Αιγαίο. Με εκείνους που υπερασπίζονται το πανάρχαιο, ιερό δικαίωμα των ανθρώπων στην εστία τους, ενάντια στους –ηλεκτρονικούς πλέον– πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας. Με όσους μάχονται ενάντια στη λεηλασία του τόπου τους από μια ψευδοανάπτυξη και μια τουριστικοποίηση που διώχνει τους Έλληνες από τον ίδιο τους τον τόπο και παρουσιάζεται ως η μόνη λύση.

Αλλά κυρίως θα πρέπει να αμυνόμαστε «θετικά» για μια Παιδεία που αφυπνίζει κόντρα στις εθνομηδενιστικές μορφές της αμάθειας. Για την ανασύσταση του παραγωγικού ιστού, προωθώντας τις μικρές και μεσαίες δημιουργικές επιχειρήσεις, τους συνεταιρισμούς, ένα μοντέλο παραγωγής επικεντρωμένο στην ποιότητα. Για την ανάταση του Πολιτισμού, ενάντια στην αποβλάκωση των ανθρώπων – και ιδίως των νέων γενεών. Ενάντια στην απόλυτη «ιδιωτικοποίηση» των ανθρώπων , που πασχίζει να υποκαταστήσει την σύγχρονη μοναξιά με την διαδικτυακή εικονικότητα και τα υπερτεχνολογικά μέσα.

Μόνον έτσι θα καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε το σκοτεινό ιστορικό πεπρωμένο που διαμορφώνει για μας ο 21ος αιώνας, και να επιστρέψουμε ως ενεργητικός παράγοντας που είναι σε θέση να καθορίσει το ίδιο του το μέλλον. Εκεί θα παιχτεί το στοίχημα της συλλογικής μας επιβίωσης, και προφανώς όχι στον διαγωνισμό κραυγών στον οποίον επιδίδονται τα διάφορα ζόμπι της μεταπολίτευσης, σε διαδηλώσεις που οι τρύπιες σημαίες και τα κενά ιδανικά έχουν μεταβάλει σε καρικατούρες διαμαρτυρίας.

Κείμενο του Άρδην που θα μοιραστεί στην διαδήλωση της ΔΕΘ.

09.09.2017

Πηγή: Κίνημα Αρδην και Ρήξη